

Predikan 17 november 2019 Söndagen före Domsöndagen

Luk 12:35-40

Fäst upp era kläder och håll lamporna brinnande. Var som tjänare som väntar på att deras herre skall komma hem från ett bröllop, så att de genast kan öppna när han kommer och bultar på porten. Saliga de tjänarna, eftersom deras herre finner dem vakna när han kommer. Sannerligen, han skall fästa upp sina kläder och låta dem lägga sig till bords och själv gå och passa upp dem. Om han så kommer vid midnatt eller ännu senare – saliga är de tjänarna, när han finner dem beredda. Ni förstår väl att om busägaren visste när tjuven kom, skulle han hindra honom från att bryta sig in i huset. Var beredda, också ni, ty när ni minst väntar det, då kommer Människosonen.”

Om du åker bil härifrån mot Alvik längs Bergslagsvägen som blir Drottningholmsvägen efter Brommaplan så är du snart framme vid Stora Mossen. På höger sida innan T-banestationen så sitter lätt urblekta A4-lappar fastnitade på träden. På en står det *Gud hör bön* och på den närmast stationen står det *Herren kommer snart*.

Och om du går ner till anslagstavlan i Solursgången precis där Solursparken börjar så sitter en inplastad A4 väl fastnitad, på vilken det står *Jesus kommer snart. Nu är det tid att handla. Snart är det försent. Sök Gud och sök herren Jesus osv.*

Jag antar att människorna som satt upp dessa lappar har en hög förväntan på att Jesus ska komma tillbaka. Men de har knappast läst dagens evangelieberättelse, lika lite som alla andra som uttrycker stor förväntan på att Människosonen ska komma tillbaka. För i dagens evangelium står det att Herren, Jesus, Människosonen kommer tillbaka när vi minst väntar det, inte när vi väntar som mest: *Var beredda, också ni, ty när ni minst väntar det, då kommer Människosonen.*

Så att fokusera på och envetet predika att Jesus ska komma tillbaka blir kontraproduktivt om det nu är så att en vill, tror och hoppas på att Jesus ska komma tillbaka. Om alla bara, som jag och kanske också du, lät bli att vänta på Jesu återkomst så skulle han kanske komma... men det lär vi aldrig få uppleva för alltid är det någon, några eller jättemånga här och där och någon annanstans som väntar jättemycket... och då bli det inget.

Lukasevangeliet skrevs någon gång på 80-talet. Alltså ungefär 50 år efter det att Jesus hade levt, dött, uppstått och lämnat. Förväntan på hans återkomst var stor men givetvis hade den 50 år senare bedarrats och de unga kristna församlingarna hade börjat fokusera på mer och annat.

Lukas hade en mycket stor ambition och en hög svansföring i sitt skrivande och sammanställande, han börjar sitt evangelium med orden *Många har redan sökt ge en samlad skildring av de stora händelser som ägt rum ibland oss, så som de har berättats för oss av dem som från första stund var ögonvittnen och blev ordets tjänare, och efter att grundligt ha satt mig in i allt ända från början har nu också jag beslutat att i rätt ordning skriva ner det för dig, högt ärade Theofilos, för att du skall förstå att de upplysningar du har fått är tillförlitliga.*

Skrev han till en människa som hette Theofilos eller skrev han till oss alla, alla oss vänner till Gud? För det är ju det namnet Theofilos betyder; Guds vän. Vi vet inte!

Skrev han allt i rätt ordning, som det står i texten? I så fall skrev Matteus, Markus och Johannes i fel ordning. Eftersom alla evangelierna skiljer sig åt på olika sätt och då bland annat i vilken ordning händelserna runt Jesus berättas. Ovikligt kan tyckas, jag tycker det.

Men jag använder gärna Lukas programförklaring för att understryka att bibelord och bibelberättelser inte är faktatexter som är oantastliga i något snävt sanningshänseende, utan de är just berättelser som vi utifrån våra liv, historiens gång, och den kontext vi lever i har att förhålla oss till, tolka och som Marin Luther sa då han hamnade i texter som totalt övergick hans förstånd *Man får lyfta på batten och gå vidare.*

Om vi av flera olika skäl ska lämna frågan om Jesus återkomst åt sidan så får vi fråga oss om fokus denna söndag i kyrkoåret ligger på något annat? Vaksamhet och väntan, beredskap, mer som ett sätt att leva i största allmänhet än ett sätt att leva i syfte att Jesus ska komma tillbaka.

Jag har svårt att förhålla mig till beredskap, förväntan, vaksamhet osv utifrån något annat syfte än livet, här och nu. Och hur livet kan komma att bli och så får frågan om evigheten, återkomsten och allt sådant vila i Guds händer. Vårt fokus kring beredskap och förväntan får endast handla om vad det är att vara människa.

Ja eller var det är att vara kristen kanske någon bryter in? Nej, svarar jag. Jag är så otroligt trött på att det skulle vara något för mer att vara kristen. Att det inte räcker och duger att vara människa. Det finns en ständig Nietzsche-varning kring detta att det skulle vara så speciellt att vara kristen, att en kristen människa är en bättre människa än en som inte är kristen. Så vet vi ju alla att det inte är. Det är ju bara att titta på oss själva i närmaste spegel.

Nej men visst borde det vara så att en kristen människa ska vara bättre, visst har vi förväntningar på att en kristen människa är för mer. Nej, nej och åter Nej! När ska vi nöja oss med att vara människor? När ska vi nöja oss med att vara en del av Guds skapelse med alla de förutsättningar som Gud har lagt ner i oss? Att vara kristen, att kalla sig kristen kan givetvis vara ett oerhört gott tillägg till att vara människa. Vi kan i den

kristna tron och i närheten till berättelserna och Gud få näring till det gudagivna goda som lever i varje människa. Men historiens exempel på att detta att ha *kristen* som ett prefix till människa inte alltid är särskilt lyckat eller trovärdigt. Korstågen, missriktad mission, maktställning, överlägsenhet, förakt... Prefixet *Kristen* har ställt till med oerhört mycket elände.

Men visst finns det därutöver och mycket, mycket mer en stor gåva och tillgång i det goda kristna arvet, den kristna tron.. Men krocken mellan det dåliga och det goda blir ofta svår så jag kan finna skäl att inte skylta med Kristen utan lägga all möda på att vara människa... för det är gott nog. Andra får göra annat. Ungefär som dottern till en pastorskollega en gång sa när en kristen klasskamrat ifrågasättande undrade om hon var kristen. Han undrade utifrån att kristen för honom var något helt annat än vad det var för henne. Hon hade sina uppfattningar om hur att vara kristen ledde honom till en snäv människosyn osv... så när han med en viss skepsis i rösten frågade om hon va kristen så svarade hon (och nu får ursäkta svordomen men den är passande) *Så f-n beller om DU frågar!*

Läser vi hela kapitel 12 i Lukasevangeliet så får vi en bredare och större bild av vad det är att vara människa. Vi möter tvetydigheter, inkonsekvenser, lite både och-teologi och en stor komplexitet. Vi möter det som vi i all enkelhet kallar livet. En komplex mångfald men en befriande och inbjudande mångfald. Lite som när jag gick i söndagsskolan och vi sjöng *Jag kan inte vad du kan och du kan inte vad jag kan men Gud har en uppgift som passar för dig och en annan som passar för mig.*

Mångfald som en levande relief till vad vi var och en har, kan, vill och gör.

Likriktning och enfald har sällan bidragit till mer och större liv. Mångsidighet och mångfald däremot.

Så... om vi nu på söndagen före Domsöndagen lämnar Jesu återkomst och evigheten i Guds händer. Och om vi fokuserar på att vaksamhet och väntan, beredskap och förväntan handlar om vad vi gör av våra liv nu och här så kan det vara av värde.

Vad väntar vi på? Vad vill vi av livet? Vad längtar vi efter? Och vad hindrar oss?

När teologen *Paul Tillich* omformulerar den Gud som våldet i första världskriget sköt sönder så börjar han i *The ultimate concern...* det ytterst angelägna, det som verkligen betyder nåt, det som på djupet oroar oss och väcker vår livsvilja.

Det är Gud; skapare av allt levande och den goda viljan i skapelsen.

Det är Gud; upprättaren, medmänniskan, kärleken som får konsekvenser, mångfaldsivraren.

Det är Gud; livgivaren, närvaron, kraften, det trotsiga hoppet.

Så tillbaka till frågan som springer ur Vaksamhet och väntan, beredskap och förväntan. Frågan om vad vi gör av våra liv som människor?

Ibland när vi är nära att göra något och tvekar en stund så kommer frågan till oss, inifrån oss själva, från någon annan förtroende-värd, från Gud... Vad väntar du på?

Frågan som inte vill ha ett berättande, utredande, intellektuellt svar. Frågan som vill ha handling. Vad väntar du på? Gört!

Det skulle inte falla mig in att tala om för dig vad du ska göra, vad du ska få gjort.

För oss alla ligger frågan på flera och olika plan.

Personligt och relationellt... ska jag kanske ringa honom, fråga hur det är, fråga om jag kan hjälpa till, fråga om vi ska prata ut. Ta första steget.

Personligt, politiskt och solidariskt... ska jag skriva till alla riksdagsmän och kvinnor i det parti jag stöder och fråga vad de gör åt det ökade våldet i Gaza, Nicaragua, Syrien.

Personligt och ekonomiskt... ska jag ge mer pengar till min församling för människors och framtidens skull, ska jag avstå från en del av det jag lever i och har för att ge till Läkare utan gränser, Equmeniakyrkans arbete i andra länder, tiggaren vid ICA, Hemköp, Lidl eller COOP.

Personligt och livskvalitet... är det dags för terapi, hälsokontroll, samtal, ändrat levnadsmönster.

Som sagt; Ingen kan säga till någon annan vad han eller hon ska göra men alla kan vi påminna varandra om att frågan *Vad väntar du på?* väntar på ett svar i handling.

För din skull, för människors skull, för Guds skull... för Livets skull!

Amen

